

Als gebed

ROMAN

de
hemel
raakt

MELISSA
TAGG

Melissa Tagg

Als gebed de
hemel raakt

Roman

Vertaald door Connie van de Velde

KokBoekencentrum Uitgevers • Utrecht

Voor de lezers, die samen met mij naar Maple Valley reizen.

Ik hou zo van dit stadje.

Maar ik hou nog meer van jullie.

Proloog

Het was maar een huis. Gewoon een verweerd, oud huis met gesloten luiken achter een groepje bomen, nog net te zien in het bleke maanlicht dat door het matte wolkendek scheen. Waarom leek het hem dan zo te wenken, hem zo te willen losweken van zijn pick-up en dat gekreukte tijdschriftvelletje in zijn zak? Dat blaadje met de witte strepen van alle keren dat hij het open- en dichtgevouwen had.

Marshall Hawkins ademde beverig de muffe geur van vochtige aarde in en ademde herinneringen uit die nooit helemaal verdwenen. Met gevoelloze vingers vouwde hij het velletje open. Niet dat hij behoefde te kijken om te weten wat erop stond. Een huis met twee verdiepingen, grote ramen, glanzende gevelbekleding en een hoge iep ervoor. En boven de foto in schreeuwerige letters reclame voor een of ander bouwbedrijf. Hij liet zijn duim glijden over de diepblauwe victoriaanse deur in het midden van de vervaagde advertentie.

Gewoon een huis.

Alleen staarde het beeld op de foto hem nu ook werkelijk aan. Een verouderde versie weliswaar, met afbladderende verf en een doorbuigende veranda en aan de zijkant bedekt met knoestige klimplanten. En deze voordeur was bruin. Maar toch. Het was gewoon eng. Alsof je naar een oude foto van een jonge vrouw zat te kijken en dan bij het opkijken de oma zag die ze geworden was. Het zou bijna hetzelfde huis kunnen zijn.

Hij kon Laneys stem bijna horen.

‘Het is prachtig, pap. Er moet alleen nog een schommel bij.’

Een scherpe windvlaag rukte aan het velletje en hij klemde het nog steviger in zijn hand. Een regendruppel, of misschien

een eenzame traan, landde op het papier. De bonkende pijn in zijn hoofd veranderde in een oorverdovend gebulder. Zijn hoofdpijn – de eigenlijke reden dat hij van de snelweg afgeslagen was en de bochtige plattelandsweg had gevolgd tot hij bij dit stukje bos en het huis dat het verborg kwam.

Dit was niet dezelfde hoofdpijn die hij anders altijd had. En al was dat het wel, hij had vanmorgen al zijn medicijnen aan zijn zus gegeven. Eerder op de dag, rond de tijd dat hij de grens met Iowa passeerde, had hij een paar armzalige aspirientjes genomen. Maar het gebonk was alleen maar erger geworden.

De pijn werd zo ondraaglijk, dat Marshall zich op zijn knieën in het natte gras liet zakken. Zijn zicht vertroebelde en Laney's huis vervaagde.

Maar dat is het niet. Het is niet Laney's huis. Want Laney...

Het blaadje zwiepte in de wind toen zijn grip erop verslaptte. Het huis verdween uit het zicht. Het laatste wat hij zag voor hij zich overgaf aan het duister was een metalen bord onder een overhellende boom, met daarop in sjabloonletters: Everwood.

1

Een dag eerder

Halverwege de ochtend werd er op de deur geklopt. Het dreunde door de benedenverdieping van de Everwood B&B, deed de gammele botten van het futloze huis rammelen en rukte Mara uit haar slaap.

In haar cocon van sierkussens en plaids, in deze gezellige huiskamer waar ze nog niet zo lang geleden weer had leren leven, knipperde Mara tegen een schuine baan zonlicht die door het grote raam viel.

Was Lenora eindelijk terug? Of misschien was het een gast.
Laat het alsjeblieft Garrett Lyman niet zijn.

Een tweede klopp weergalmde door het huis. Of misschien was het alleen haar hart dat bonkte tussen hoop en vrees.

Maar nee, er was geen reden voor angst. Het kón Garrett niet zijn. Het was tien maanden geleden. Hij zou zijn zoektocht nu toch wel gestaakt hebben.

Ze dwong zichzelf om door te ademen, rekte haar nek en keek beurtelings omhoog naar de vochtplekken op de cederhouten planken van het schuine dak van de huiskamer, en omlaag naar het gerafelde, ovale kleed dat honderden butsen en krassen in de hardhouten vloer bedekte.

Lenora kon het ook niet zijn. Lenora zou niet aankloppen. Ze mocht dan al vijf weken weg zijn, als eigenaar van de Everwood had ze natuurlijk haar eigen sleutels.

Een gast dan. *Een echte, betalende gast.* De eerste deze maand. Dus misschien was er toch reden tot hoop.

Als Mara haar rol wist te spelen, tenminste. Als het haar lukte

de taak van Lenora over te nemen en de hartelijke gastvrouw te spelen. Kussens tuimelden op de grond toen ze overeind sprong en de laatste mist van de heftige schrik die door haar heen geschoten was, plaatsmaakte voor een zenuwachtig lachje. Hoeveel keer zou er al geklopt zijn, terwijl zij lag te soezen?

Ze moest ermee ophouden om hele nachten opgekruld op de bank door te brengen en wakker te worden met verkrampte spieren, die haar het gevoel gaven dat ze veel ouder was dan dertig. Hoewel ze in slaap gevallen was met een fatsoenlijke wikkeltrui aan, voldeed haar legging met sneeuwvlokprint nou niet bepaald aan het beeld van een professionele gastvrouw.

Daar kon ze zich nu niet druk over maken. Op een holletje liep ze de kamer uit en rende bijna door de grote eetkamer. De oude vloerplanken kraakten en de dof geworden kroonluchter boven haar hoofd schommelde heen en weer. De antieke meubels in de aangrenzende, ruime woonkamer waren weliswaar versleten, maar alles was afgestoft en glanzend gepoetst – van de bijpassende schragentafels en lampen met roze, glazen lampenkappen tot de houten poten van de groene chaise longue.

Eén ding was zeker: in de Everwood was je nooit klaar. Er moest altijd nog wel een kamer opgeruimd worden, een kleed recht gelegd, een spiegel schoongemaakt. Hoe had Lenora gedacht dat ze dit ooit in haar eentje zou kunnen doen?

Mara liep net tussen de mahoniehouten pilaren door die toegang gaven tot de hal, toen er weer een klop door de stilte galmde.

Ze bleef even staan om op adem te komen en moed te verzamelen. Ze kon dit. Net als Lenora glimlachen en vrolijk ‘Welkom in de Everwood’ zeggen. De prijs per nacht en de tijden van het ontbijt afratelen... haar belofte nakomen.

‘Volgens mij hou jij nog meer van deze haveloze, oude B&B dan ik, lieve Mara. Neem de honneurs zolang voor me waar, wil je?’

Met een vastberaden knikje draaide ze de voordeur van het slot. *Voor Lenora.* ‘Welkom in de...’

‘Dat duurde lang, jongedame!’ Een rijzige vrouw met hoog

opgestoken, zilvergrijs haar, een koffer in de ene en een wandelstok in de andere hand, struinde naar binnen. ‘Zeg me alsjeblieft dat dit niet je gebruikelijke manier van doen is. Oude vrouwen op de veranda laten staan op een klamme maartochtend. Opzij, meisje, opzij.’

Mara deed een stap naar achteren en botste tegen de incheckbalie. ‘Het spijt me. Ik was aan de andere kant van het huis en...’ Ze plakte een brede lach op haar gezicht en probeerde het opnieuw. ‘Welkom in de Everwood.’

Een bril met hoornen montuur gleed langs de smalle neus van de vrouw omlaag, tot ze hem met haar wandelstok omhoog duwde. ‘Wat voor bed and breakfast houdt zijn deur op slot?’

Het soort dat te vaak wekenlang zonder gasten zat. Waarvan de eigenaar meer dan een maand geleden op reis was gegaan en nog altijd niet teruggekomen was.

En waarvan de tot tijdelijk zaakwaarnemer benoemde pensionist gedurende haar langdurige afzondering een beetje te schrikachtig was geworden. Vreemd hoe hard en onnatuurlijk de nachteluiden van een krakkemikkig huis leken als er niemand anders was om ze te horen – wind in de schoorsteen, bladeren die over de veranda dwarrelden, het kreunen van de oude iep voor het huis op stormachtige dagen.

Dat was de reden dat Mara zich ’s avonds teruggetrokken had in de achterkamer – het gedeelte van het huis dat bedoeld was als privévertrek voor de eigenaar. De achterkamer voelde huiselijk aan, deed haar denken aan vredige avonden voor het vuur met Lenora, kopjes thee, en de geleidelijke ontsluiting van een heel nieuw leven.

Niet meer werken als kind-meisje. Niet langer een bestaan aan de rand van andermans gezin. Niet meer verlangen naar een plek om naartoe te gaan met de feestdagen, of bedenken hoe het zou zijn om zich langer dan een paar jaar op dezelfde plek te vestigen.

Geen Garrett Lyman meer.

Ze was niet van plan geweest om lang in de Everwood te

blijven toen ze vorig jaar aan het eind van de zomer arriveerde. Ze had alleen van het bestaan ervan geweten dankzij een brochure bij een wegrestaurant langs de I-80. Maar in Lenora had ze een vriendin gevonden en in de Everwood een veilige haven. En naarmate de ene week overging in de andere had ze meer en meer het gevoel gekregen: hier hoor ik thuis.

‘In deze tijd van het jaar krijgen we niet veel bezoekers,’ antwoordde Mara de vrouw eindelijk. Niet dat ze hier vorig jaar rond deze tijd geweest was.

Nee, het vorige voorjaar was ze in Illinois geweest, nog altijd in de naïeve veronderstelling dat een klein voorstadje ten zuiden van Chicago ver genoeg weg was van Garrett om weer tot rust te komen.

Ze probeerde er niet aan te denken en liep vlug om de incheckbalie heen. Door het drukke paisley-behang voelde de ruimte klein en benauwd aan. Op zonnige dagen maakten de grote ramen dat goed, maar vandaag was de lucht grauw en grijs. ‘Ik ben Mara, trouwens. Kan ik u inchecken, mevrouw...’

‘Mevrouw S.B. Jenkins.’ Haar koffer belandde met een bonk op de grond. ‘U lijkt nog erg jong.’

‘Eh... dank u?’

Mevrouw S.B. Jenkins snoof. ‘Ik bedoel: te jong om een respectabele B&B te runnen. Als u van plan bent om me in te checken door mijn vinger op zo’n modern touchscreending te zetten...’

Zag ze haar nu echt even rillen? Mara onderdrukte een lach. ‘Nee hoor, mevrouw Jenkins. We zijn hier heel traditioneel.’ *Oudervets* was de term die ze gebruikte als ze er grapjes over maakte met Lenora, die de kennelijke afkeer van deze vrouw voor technologie deelde. De computer op de incheckbalie, de software die ze gebruikten om reserveringen bij te houden – allebei verouderd. De wifi functioneerde nauwelijks. Lenora had niet eens een mobieltje.

Had ze dat wel gehad, dan had Mara haar allang opgespoord om te vragen wanneer ze terugkwam en wat ze moest doen

met de steeds hoger wordende stapel rekeningen in het mandje op de balie.

Dan had ze haar toenemende angst dat Lenora misschien helemaal niet terugkwam, de kop kunnen indrukken. Het gevoel dat ze weer in de steek was gelaten.

Nee. Dat zou Lenora nooit doen. Mara zette de computer aan. ‘Hoelang bent u van plan te blijven?’

‘O, nee, niks ervan. Ik zeg helemaal niks toe voordat ik een fatsoenlijke rondleiding heb gehad. Ik ben een boek aan het schrijven, en ik moet zeker weten of dit huis daar de juiste sfeer voor heeft.’

‘Prima. Ik laat u graag alles zien.’

Met een beetje geluk zou ze mevrouw Jenkins binnen een uur in een van de gastenkamers geïnstalleerd hebben. Dan kon Mara de provisiekast in duiken om te kijken of ze genoeg in huis had voor het ontbijt van morgen. Op een gegeven moment zou ze naar Maple Valley moeten om boodschappen te doen. Dat had ze al twee keer gedaan tijdens Lenora’s afwezigheid, en beide keren was het haar gelukt om ieder gesprek met de inwoners van het stadje te vermijden.

‘We beginnen beneden. De Everwood is een huis met karakter, zoals u zult zien. De eigenaar is een bekroonde reisfotografe. Boven op de overloop hangt wat origineel werk van haar.’

‘Dus u bent niet de eigenaar.’ Mevrouw Jenkins trok een grijze wenkbrauw op. ‘Ik zou die bekroonde fotografe graag ontmoeten. Waar is ze?’

O, wat zou Mara dat graag weten.

★★★

‘We hebben een kamer overgeslagen.’

Bij het horen van de geïrriteerde klank in de stem van mevrouw Jenkins, bleef Mara op de overloop staan, met haar hand op de sierlijke kop van de balustrade van de open trap.

Ze had er maar een minuut of twintig voor nodig gehad om

mevrouw Jenkins het hele huis te laten zien. Eerst waren ze de hele begane grond door gelopen, inclusief de enige gemoderniseerde ruimte in het hele huis: de keuken met leigrijze apparatuur, fris witte kasten, en witte geglazuurde wandtegels. Mevrouw Jenkins had goedkeurend met haar tong geklakt.

Boven hadden ze een kijkje genomen in bijna alle kamers die links en rechts op de smalle overloop uitkwamen. Op één na: de eerste deur boven aan de trap.

Ze had echt gehoopt dat dat mevrouw Jenkins zou ontgaan.

Helaas. 'O, die kamer is niets bijzonders, mevrouw Jenkins.'

De vrouw tikte ongeduldig met haar wandelstok tegen de wand naast de deur, die op een kiertje openstond. 'Verberg je daar iets?'

'Natuurlijk niet. Ik denk alleen...'

'Zo'n gekke gedachte is dat niet. Misschien heb je een kind, en aangezien ik zei dat ik op zoek ben naar rust en stilte, leek het je misschien het beste om het te verstoppen.'

'Ik heb geen kind.'

'Misschien een minnaar.'

Mara probeerde haar lachen in te houden. Dat mislukte, maar het geluid dat klonk leek meer op gesnuif. 'Eh, geen minnaar.'

'Een lijk dan.'

Nu probeerde ze het niet eens meer. Haar lach weergalmd door het trappenhuis. 'Had u al gezegd wat voor schrijver u bent, mevrouw Jenkins? Schrijft u misschien thrillers? Ik verzeker u, er liggen geen lijken achter die deur.'

'Ik heb wel vreemdere dingen meegemaakt, jongedame. En je kunt toch niet ontkennen dat dit oude, vervallen huis iets geheimzinnigs heeft; dat ruik je gewoon.'

Vermoedelijk was dat gewoon de citroengeur van de zelfgemaakte boenwas die Mara gisteren voor het houtwerk had gebruikt, maar goed. En 'vervallen' was wel wat sterk uitgedrukt. Oké, alle vijf de badkamers – één beneden, vier boven – moesten grondig gerenoveerd worden. De verwarmingsketel rammelde en oude ramen waren niet echt bestand tegen winterse tocht.

Maar zag mevrouw Jenkins de charme onder dat alles niet? Had ze het glas-in-loodraam achter de incheckbalie niet opgemerkt? Of het sierlijke houtsnijwerk van de trapleuning? De cassetteplafonds en de kroonlijsten?

Mevrouw Jenkins tikte weer op de wand. ‘Gaan we nog naar binnen of niet?’

Mara slaakte inwendig een zucht, duwde de deur verder open, stapte naar binnen en wachtte, terwijl haar mogelijke pensiongast achter haar aan naar binnen schuifelde. En toen, precies zoals Mara verwacht had, hapte mevrouw S.B. Jenkins naar adem.

‘Ik weet het. Het zijn er een beetje veel.’ Porseleinen poppen – tientallen, met geschilderde tuitlipjes en glazen kraalogen in spookachtig witte gezichtjes – keken hen vanuit alle hoeken van de kamer aan. Ze zaten en stonden overal: op de mahoniehouten ladekast, op planken aan de muur, zelfs in het zitje in de vensternis met zijn verbleekte mosterdgele kussen, dat bij de kanten hemel van het hemelbed paste.

De andere gastenkamers hadden elk hun eigenaardigheden, maar deze was ronduit griezelig, met al die poppen en de luid tikkende antieke klok in de hoek.

‘Wat... wat...’ stamelde mevrouw Jenkins.

Een nachtmerrie.

‘Prachtig.’

Mara verslikte zich bijna. ‘Wát zegt u?’

‘Joost mag weten waarom je me deze kamer niet als eerste hebt laten zien. Hij is werkelijk geweldig.’ Ze streek het jurkje van een pop glad. Trok een la open. Schoof een gordijn opzij om het weinige licht dat de zwaarbewolkte dag te bieden had binnen te laten, en slenterde naar de open kledingkast.

‘In dat geval, als u overweegt te blijven, we hebben tarieven per nacht en per week. Ontbijt inbegrepen, natuurlijk, en...’

Mara werd onderbroken door een gil. Mevrouw Jenkins maakte een sprongetje van schrik, deinsde achteruit en botste tegen het bed, waardoor haar bril langs haar neus omlaag gleed.

Vanuit de kast klonk een overduidelijk gemiauw, en even

later kuierde een rode kater naar Mara's voeten en gaf een kopje tegen de zoom van haar broek. Dus hier had die vervelende pluizenbol zich gisteravond verstopt.

In het voorhoofd van mevrouw Jenkins verschenen diepe rimpels. 'Je hebt een kat.' Haar stem klonk vlak.

'Ik heb geen kat. Hij is eigenlijk van niemand.' Volgens Lenora hoorde de kat bij het huis toen ze dat vorig jaar kocht. Maar zolang Mara hier was, kwam en ging hij wanneer hij daar zin in had en verdween hij soms dagenlang.

Mevrouw Jenkins deed haar bril af en stopte hem in haar tas, alsof ze genoeg gezien had – of te veel, misschien. 'Ik doe niet aan katten.' Ze haalde een zakdoekje uit haar tas en onderstreepte haar irritatie met een nies. 'Ik ben vreselijk allergisch.'

Ze liep met grote stappen de kamer uit. Mara draaide om haar as om haar te volgen en struikelde daarbij bijna over de kat. 'Moest je per se nú tevoorschijn komen?' siste ze over haar schouder, waarna ze vlug achter mevrouw Jenkins aan ging.

'Ik kan de kat weghouden. Hij zal niet bij u in de buurt komen. Eerlijk gezegd ben ik zelf ook niet echt dol op hem.'

De wandelstok van mevrouw Jenkins tikte nijdig op iedere trede toen ze de trap af liep. 'Dank je, maar nee. Het huis is volkomen ongeschikt.'

'M-maar de poppen. U vond de poppen mooi.'

In de hal bukte mevrouw Jenkins zich om haar koffer te pakken. 'Ik was even afgeleid van de rest. De sfeer is beslist *niet* geschikt.'

Mara liep achter haar aan de veranda op. 'Mevrouw Jenkins, alstublieft, ik...'

Maar het was te laat. De vrouw had haar besluit genomen en haar restte niets anders dan toekijken hoe ze resoluut het trapje af en het gazon over beende. In een mum van tijd verdween haar Lincoln over de oprit, waarbij het geluid van de rammelende motor vergezeld werd door het kreunen van de overheellende iep.

De wind nam Mara's zucht mee en tilde haar toch al warrige haar op, rossige slierten fladderden voor haar ogen. *Ik heb het*

geprobeerd, Lenora. Ik heb het echt geprobeerd.

Maar blijkbaar had zij niet dezelfde uitnodigende hartelijkheid en handigheid om gasten te verwelkomen als de eigenaar van de Everwood. Ze had nooit goed indruk kunnen maken op mensen. Maar ze had gedacht dat de charme van het huis haar eigen gebrek aan charme wel zou compenseren.

Ze trok de ceintuur van haar vest wat strakker aan. Op een andere dag zou ze misschien een wandelingetje maken over het gazon met kale plekken om zichzelf op te beuren, of onder het prieeltje naast het huis door slenteren, en fantaseren over lente en bloemen en een golvend groen tapijt tot aan de bomen, terwijl haar hart het woord proefde dat nooit ergens anders leek te passen: *thuis*.

Maar daar was het te koud voor op deze maartse dag, en die samengepakte wolken boven haar hoofd waren te grijs.

Daarom liep ze alleen maar naar de brievenbus. Ze plukte er de ene brief uit die erin zat en draaide zich om naar het huis – maar bleef toen halverwege het gazon stokstijf staan. Drie vetgedrukte woorden op de envelop kwamen scherp in beeld: *Kennisgeving van inbeslagname*.

De overheellende iep klaagde weer. Daar ging haar thuis.

Zodra hij zijn vuist op het bureau van zijn commandant liet neerkomen, wist Marshall dat hij te ver was gegaan. Hij wist het, toen het lijstje met de foto van de vrouw van de commandant omviel. Hij wist het, toen een plens koude koffie over de rand van een vergeten beker klotste en vlekken maakte op het officiële briefpapier van het politiebureau.

Maar pas toen de staalharde blik van commandant Wagner de zijne kruiste, voelde hij het, een misselijkmakend besef als een dreun in zijn maag, een echo van zijn fout. De laatste in een hele reeks roekeloze fouten.

Op dat moment had hij zijn mond moeten houden.

Maar nee. 'U kunt hem niet vrijlaten. Ik heb nog twee uur.'

'Wat denk je in die twee uur te kunnen bereiken wat je de afgelopen zesenvertig uur niet bereikt hebt?' Uiterst kalm trok commandant Wagner een paar doekjes uit de tissuedoos op de vensterbank achter hem en begon de koffie op te deppen. 'Ik hoop dat je beseft hoeveel zelfbeheersing het me nu kost om geen sarcastische opmerking te maken over het opruimen van jouw troep.'

Op ieder ander moment zou er een lachje in de toon van zijn commandant doorgeklonken hebben, zelfs tijdens een uitbrander. Deze keer niet.

Ik ben te ver gegaan.

Miezerregen drupte in stroompjes langs het raam omlaag, en de avondhemel buiten was net zo grijs als de grauwe muren van het politiebureau in Milwaukee. Hij veegde zijn zweterige handpalmen af aan zijn geelbruine broek. Had hij die al sinds zaterdag aan? 'Commandant...'

'Bespaar je de moeite.' Met een laatste veeg schoof commandant Wagner de natte troep aan de kant en vestigde opnieuw zijn donkere blik op Marshall. 'Je had hem nooit moeten oppakken. Dat weet ik, dat weet jij, en dat weet iedere agent die het hele weekend bezig is geweest bewijs te vinden om *jouw* zaak hard te maken.'

Marshall kon zichzelf er niet toe brengen zich om te draaien naar het raam dat uitzicht bood op de onderzoekkamer, waar de commandant naar wees. Dat hoefde ook niet. Hij had vanmorgen vroeg de kringen onder Tracy's ogen gezien, veroorzaakt door een nacht lang turen naar beelden van beveiligingscamera's. Een paar uur geleden had hij Larry slapend op de bank in de zitkamer van het bureau aangetroffen. Die was gisteravond ook vast niet naar huis gegaan. Bailey en Lewis waren van een andere zaak afgehaald om ook te helpen.

En Alex. Die had de afgelopen twee dagen bijna nog harder gewerkt dan Marshall. Het was zelfs zo erg, dat zijn vrouw Marshall berichtjes was gaan sturen om te vragen of ze haar man ooit nog zou zien.

Het viel soms niet mee om een zus te hebben die getrouwd was met zijn beste vriend in het korps. Een vriend, die hij had laten stikken. Net zo goed als hij commandant Wagner en de rest van het team had laten stikken. Dat had hij zaterdagavond geweten, toen hij Liam Price had opgepakt, terwijl er niet genoeg bewijs was om hem aan te klagen voor de reeks inbraken in Westtown. De kans dat hij dat bewijs zou vinden in het aantal uur dat ze de man mochten vasthouden? Nagenoeg nul.

Het punt was... het interesseerde hem geen moer.

En commandant Wagner wist dat.

‘Ik zou je een uitbrander kunnen geven, Hawkins. Ik zou je kunnen vertellen hoe stom het was om dat joch op te pakken. De zoon van een raadslid? Meen je dat nou?’ Commandant Wagner stond op. Zijn gesteven, marineblauwe uniform vertoonde geen enkele kreukel, zijn gezicht geen spoor van de uitputting die hij moest voelen. Ook hij had het grootste deel van de afgelopen twee dagen hier doorgebracht en net zo volhardend gewerkt om Marshalls fout te repareren als alle anderen.

Fout? Meer een regelrecht fiasco.

‘Ik zou je onder de neus kunnen wrijven dat een PR-spektakel nu wel het laatste is wat we kunnen gebruiken.’ De commandant liep om zijn bureau heen, de hakken van zijn glanzend gepoetste schoenen klakten. ‘Ik zou tegen je tekeer kunnen gaan tot ik blauw aanloop, maar daar heb ik de tijd niet voor.’

Marshall volgde met zijn blik de groef in de vloer, volgde de diagonale lijn tot hij een andere kruiste en begon toen die te volgen. Een gewoonte waar hij in het ziekenhuis mee begonnen was, overal lijnen of patronen volgen – in de vloer, in het plafond, op de muur.

In de quilt op Laneys ziekenhuisbed. Hij kon ieder lapje ervan dromen.

Achter in zijn hoofd loerde een doffe pijn, waarmee hij maar al te vertrouwd was. Als hij niet heel snel uit dit kantoortje weg kwam en in zijn kluisje het reservepotje pillen vond dat daar hopelijk nog lag, zou die onherroepelijk veranderen in een aanval

van de ergste soort. De afgelopen twee dagen had hij zichzelf nog geen paracetamol toegestaan, omdat hij al zijn concentratie nodig had gehad voor de onmogelijke taak die voor hem lag.

Het had nogal veel geholpen.

‘Marshall.’

Hij dwong zichzelf weer te luisteren naar de commandant, de strenge, maar vriendelijke man die Marshall vanaf zijn eerste dag op het bureau onder zijn hoede had genomen. Alex mocht dan wel zijn beste vriend zijn in het korps, maar op sommige momenten was Elias Wagner bijna een vaderfiguur voor hem geweest.

‘Ik zou een hele preek tegen je kunnen afsteken,’ zei hij weer. Hij tilde een hand op, alsof hij met zijn vingers door zijn niet-bestaande haar wilde gaan. Zijn hand bleef op zijn kale achterhoofd rusten. Toen zei hij met een zucht: ‘Maar ik denk dat je me niet eens zou horen.’

Marshall begon onrustig te draaien in zijn stoel bij de plotseling mildere toon in de stem van de commandant. *Nee. Nee*, dat niet. Hij wist wat er nu ging komen en dat was nog erger. ‘Comm—’

‘Alex herinnerde me aan de datum. Het spijt me dat ik het zelf niet in de gaten had.’

‘Niet doen, alstublieft,’ zei hij op afgemeten toon.

‘Ik zal niet net doen alsof ik me kan indenken wat er door je heen moet gaan, Marsh...’

‘*Niet doen*, zei ik.’ Hij kwam zo snel overeind, dat zijn stoel achter hem wegschoot, tegen de dichte deur bonkte en de ruit van de deur deed rammelen. *Hij ging te ver*. ‘Ik krijg liever die preek van u.’

Hij keerde commandant Wagner de rug toe en ving per ongeluk Tracy’s blik, toen ze vanachter haar bureau opkeek. Er lag medeleven in haar blik. Met een ruk wendde hij zijn blik af, en zag toen Alex, die Liam Price door de gang begeleidde, op weg naar zijn vrijheid. En natuurlijk keek Liam precies op dat moment op en wierp Marshall een meesmuilend lachje toe.

‘Goed dan. Drie maanden.’

Bij het horen van die woorden, draaide hij zich vliegensvlug om. ‘Wat?’

Zijn baas had weer achter het bureau plaatsgenomen. Hij stak het briefpapier omhoog, waarop de koffievlekken duidelijk zichtbaar waren. ‘Tijdelijk verlof. En als je daar ook maar één woord tegen inbrengt of het nog een keer waagt om met je vuist op mijn bureau te slaan, typ ik deze brief eigenhandig over en verander “verlof” in “schorsing”.’

‘Ik...’ Hij klemde zijn lippen op elkaar toen hij de kaak van commandant Wagner zag verstrakken. Maar nee, hij kon dit niet zomaar over zijn kant laten gaan. *Drie maanden verlof?* Hij zou gek worden.

Of erger. Met zoveel lege tijd, de stilte, de wanhoop... zou hij machteloos zijn. En hij voelde liever een kil niets dan dat hij zich machteloos voelde.

‘Alstublieft, commandant.’ Hij hing meer in zijn stoel dan dat hij zat, zijn ledematen voelden zwaar en zijn hoofd dof.

‘Ik zou willen dat je twee jaar geleden wat meer tijd vrij had genomen. Meteen na...’ De commandant schudde zijn hoofd. ‘Misschien had ik je er toen toe moeten dwingen.’

‘U begrijpt het niet...’

‘Wat ik begrijp, is dat je op dit moment niet in staat bent om je werk te doen, jongen. Dat ben je al een poos niet.’ Hij zette zijn vingertoppen tegen elkaar. ‘En ik sta niet toe dat de rest van het team moet boeten voor jouw koppigheid.’

‘Mijn *koppigheid?*’

‘Ik nam aan dat als ik pijn, verdriet of depressie zou zeggen, je dan weer uit je stoel op zou springen.’

‘Ik ben niet depressief.’ Gemompelde woorden. Onoprechte woorden.

‘Ik denk dat je niet weet wat je bent. Maar je bent in elk geval met verlof. Vanaf nu. Haal je kluisje leeg. Lever onderweg naar buiten je penning en je vuurwapen in.’

‘Commandant...’

‘Ik meende wat ik zei over dat omzetten in een schorsing.’

Maakte het wat uit? Of je het nou tijdelijk verlof of een schorsing noemde, het eindresultaat was hetzelfde. Vernedering en veel te veel lege dagen.

Maar de onverzettelijkheid in de blik van commandant Wagner, ook al was die omringd door mededogen, waarschuwde hem om zijn mond te houden. Wat viel er trouwens nog te zeggen?

Zwijgend stond hij op en liep als een zombie het kantoortje uit, langs de researchkamer, door de gang naar de rij kluisjes. Het zou niet meer dan een minuut of vijf kosten om de zijne leeg te maken, er zat niets meer in dan het hoogstnoodzakelijke. Geen schoolfoto's of tekeningen meer.

‘Marsh?’

Was Alex nu al klaar met het papierwerk voor Liams vrijlating?

Marshall bleef met zijn rug naar zijn zwager toe staan. Hij trok met een ruk zijn plunjezak uit zijn kluisje en stopte er een paar reserveschoenen in. ‘Ga naar huis, Alex. Beth blijft me maar berichtjes sturen.’

‘Mij ook. Ik probeer mezelf ervan te overtuigen dat het is omdat ze van me houdt en me mist, niet alleen omdat ze wil dat ik help met de tweeling.’

Marshall had zijn neefje en nichtje al weken niet gezien. Misschien vonden Beth en Alex het wel beter zo. Beter dat ze niet zagen wat er van hem geworden was. Hij keek naar de kleine, vierkante spiegel op het deurtje van zijn kluisje. Bloeddoorlopen ogen. Stoppels, maar ook andere schaduwen verduisterden zijn gezicht.

Beth en Alex hadden waarschijnlijk gelijk.

‘Hoor eens, Marsh, het spijt me als...’

Hij sloeg het deurtje van zijn kluisje met een klap dicht. Weigerde zijn partner en vriend aan te kijken. ‘Je kon het niet laten, hè, om hem eraan te herinneren.’

Het slaapgebrek, de hoofdpijn die hard op weg was om te

veranderen in een migraineaanval, de gedachte aan drie maanden zonder ook maar de magere troost van werk – het kolkte allemaal rond in zijn lege maag. Hij moest hier weg.

Hij draaide zich om, maar Alex versperde hem de weg. ‘De commandant moest het weten. Je raast al weken rond en raffelt je werk af... en dan die arrestatie van dat joch van Price. Ik was oprecht bang dat hij je ging ontslaan.’ Alex gooide geërgerd zijn handen in de lucht. ‘Dus ja, ik heb hem eraan herinnerd welke dag het vandaag was. Misschien ben ik mijn boekje te buiten gegaan.’

Twee jaar. Het was op de dag af twee jaar geleden dat Laney voor het laatst haar ogen sloot, dat zijn kleine meisje...

‘Misschien ben je je boekje te buiten gegaan? *Misschien?*’ snauwde hij.

‘Beth maakt zich zorgen. Ik maak me zorgen. Je bent jezelf niet, man. Wat zou Laney denken als ze je nu kon zien...’

Er knapte iets in hem. In één klap verdween zijn laatste beetje zelfbeheersing. Hij liet zijn plunjezak vallen en vloog zijn zwager aan, greep hem met beide handen bij zijn kraag. Kluisjes rammelden door de kracht van zijn duw, Alex kromp ineen toen Marshall zijn vuist ophief.

‘Ga je gang, als je daar behoefte aan hebt.’

Alex’ kalme toon en de blik waarmee hij Marshall aankeek, deden op een heel andere manier pijn. Een martelende seconde lang kon hij zich niet bewegen, kon hij niets anders dan ineenkrimpen van de pijn in zijn hoofd en het schuldgevoel in zijn binnenste.

Ten slotte liet hij zwaar hijgend zijn gebalde vuist zakken en deed een stap naar achteren. Wat had hij bijna gedaan?

Alex liet zich tegen het kluisje aan zakken. ‘Laat ons je helpen – Beth en mij. Of de commandant. Hij zou alles voor je willen doen, dat weet je.’

Marshall raapte zijn plunjezak op en slingerde hem over zijn schouder. Hij legde zijn vuurwapen en penning op de lange bank tegenover de kluisjes. ‘Lever die voor me in, wil je?’

‘Marsh...’

Met loodzware benen, maar met kordate pas ontsnapte hij door de gang.

Levenslecht, hartverwarmend en romantisch

Tijdens een hevige storm klopt er een man aan bij Everwood, de vervallen bed & breakfast waar Mara Bristol zich schuilhoudt. Ze vertrouwt niemand, maar voelt zich verplicht de man binnen te laten in dit weer, niet wetend dat ze met Marshall Hawkins iemand binnenhaalt die haar weer vertrouwen in God en het leven zal geven.

Marshall Hawkins heeft zo zijn eigen trauma's en was eigenlijk van plan om maar één nacht in Everwood te blijven. Maar Mara straalt iets uit dat maakt dat hij wil blijven. Terwijl Marshall en Mara hun best doen om de bed & breakfast weer winstgevend te krijgen, worden ze meerdere keren geconfronteerd met de problemen die hen naar Everwood hebben geleid... maar ontdekken ze daarnaast een prachtige liefde die hen voorwaarts helpt.

Melissa Tagg begon haar schrijfcarrière als journalist; nu is ze romanschrijver, spreker en fondsenwerver. *Als gebed de hemel raakt* is haar eerste roman die in het Nederlands verschijnt.

KokBoekencentrum.nl
UITGEVERS | UTRECHT

ISBN 9789029729222 NUR 302

9 789029 729222